

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Miroslavem Makajevem ve věci

žalobce: **P. P.**, nar. X
bytem X

zastoupen advokátem Mgr. Danielem Neumannem
sídlem Holečkova 322, Praha

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 10. 7. 2024, č. j. 159665/2023/KUSK,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo *de facto* zamítnuto jeho odvolání (došlo toliko k dílčí korekci skutkové věty) proti rozhodnutí Městského úřadu Příbram ze dne 26. 10. 2023, č. j. MeUPB 109395/2023/Kna, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupků podle § 125c odst. 1 písm. d) a k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

znění pozdějších předpisů. Konkrétně byl žalobce shledán vinným 1) z odmítnutí orientační dechové zkoušky a odborného lékařského vyšetření a 2) z nepředložení osvědčení o registraci vozidla.

2. Žalobce předně namítá porušení zásady *ne bis in idem*, jelikož za nepředložení osvědčení o registraci vozidla byl již potrestán rozsudkem Okresního soudu v Příbrami ze dne 24. 7. 2023, č. j. 2 T 17/2023-78.
3. Dále namítl, že není pravdou, že by se odmítl podrobit odbornému lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu, ke zjištění zda není ovlivněn alkoholem. Žalobce se podrobil lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu, ke zjištění zda není ovlivněn alkoholem, a to dne 6. 6. 2023 v Oblastní nemocnici v Příbrami. Rovněž namítl, že nebyl k orientační dechové zkoušce ani odbornému vyšetření řádně vyzván.
4. Žalobce dále namítl, že napadené rozhodnutí neobsahuje přezkoumatelnou argumentaci, zda byl chodcem nebo řidičem.
5. Závěrem žalobce navrhl moderaci trestu v podobě upuštění od potrestání. Uvedl, že se již z minulosti a svých chyb ve vztahu k řízení motorových vozidel dostatečně poučil. Určitým potvrzením této proklamace žalobce je to, že aktuálně žalobce nemá žádné nové přestupkové či trestní řízení vztahující se k motorovým vozidlům.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že rozsudek Okresního soudu v Příbrami se netýká jednání žalobce spočívajícím odmítnutí předložit policistovi při silniční kontrole osvědčení o registraci vozidla, což je předmětem tohoto správního řízení, nýbrž maření výkonu úředního rozhodnutí ve smyslu § 337 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, kterého se žalobce dopustil vůbec tím, že ho nerespektoval, do vozidla nastoupil a toto řídil, přičemž se posléze snažil vyhnout právním důsledkům svého jednání tvrzením, že neřídil, ale byl chodcem.
7. Dále uvedl, že je zcela nepochybné, že žalobce žádným chodcem rozhodně nebyl. Tři policisté viděli žalobce vozidlo Toyota Corolla, registrační značky X řídit, což bylo řádně zdokumentováno, při kontrolní prohlídce byl v souladu se zákonem řádně vyzván k tomu, aby předložil osvědčení o registraci vozidla, což neučinil, a o čemž také není pochyb, a to jen z důvodu, že si byl vědom právě právních následků svého jednání, jehož protiprávnost si sám uvědomuje.
8. V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že pointa aplikace dané zásady *ne bis in idem* má být v tom, že žalobce byl materiálně potrestán za totéž jednání dvakrát. Jednou v trestním řízení trestní sankcí a podruhé v přestupkovém řízení správní sankcí. Argumentace žalovaného v tom, že v trestním řízení byl žalobce potrestán za jinou věc, tj. maření výkonu úředního rozhodnutí a v přestupku za nesoučinnost s policejním orgánem, je dle mínění žalobce lichá.
9. Při jednání před soudem dne 24. 7. 2025 setrvali účastníci na svých procesních stanoviscích. Soud provedl důkaz lékařskou zprávou MUDr. J. V. ze dne 6. 6. 2023 a rozsudkem Okresního soudu v Příbrami ze dne 24. 7. 2023, č. j. 2 T 17/2023-78. Soud neprováděl důkazy správním spisem, jímž se dokazování neprovádí. Dále neprováděl důkaz spisem Okresního soudu v Příbrami sp. zn. 2 T 17/2023, jelikož k posouzení žalobní argumentace je dostatečný obsah rozsudku ve věci. Soud rovněž neprovedl důkaz výslechy žalobce, zasahujících policistů a MUDr. V., jelikož okolnosti lékařského vyšetření žalobce lze dostatečně posoudit

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

jednak z obsahu správního spisu, jednak z lékařské zprávy. Soud rovněž neprovedl žalovaným předloženou analýzu Nejvyššího státního zastupitelství k zásadě *ne bis in idem*, jelikož tato analýza představuje výklad právních otázek, což je úlohou soudu a nikoli předmětem dokazování.

II. Posouzení věci krajským soudem

10. Žalobce předně namítl porušení zásady *ne bis in idem*. Tato námitka není důvodná, jelikož mezi jednáním, za něž byl žalobce shledán vinným v trestním řízení, a jednáním, jež je předmětem projednávané věci, není zachována totožnost skutku. Z rozsudku č. j. 2 T 17/2023-78 (druhé skutkové věty) vyplývá, že žalobce se trestného činu dopustil tím, že řídil motorové vozidlo, ač mu byl uložen zákaz činnosti. Skutkovou podstatu trestného činu dle § 337 trestního zákoníku tak naplnil samotnou skutečností, že vozidlo řídil. Naproti tomu v projednávané věci žalobce není stíhán za to, že vozidlo řídil, ale za to, že 1) se odmítl podrobit orientační dechové zkoušce a odbornému lékařskému vyšetření a 2) nepředložil osvědčení o registraci vozidla, přičemž obě vytýkaná jednání nastala až poté, co žalobce přestal vozidlo řídit a jedná se tedy o samostatná jednání (oproti např. situaci, kdy by žalobce naplnil skutkovou podstatu některého z přestupků dele zákona o silničním provozu přímo při řízení vozidla – v takové situaci by se jednalo o jednočinný souběh, který by bylo možné projednat pouze jednou). Tato jednání zároveň nejsou pro proběhlé trestní řízení nijak relevantní – jinak řečeno trestného činu dle § 337 trestního zákoníku by se žalobce dopustil i v případě, že by osvědčení o registraci vozidla předložil a dechové zkoušce se podrobil. Soud proto konstatuje, že přestupkové řízení bylo vedeno o jiném skutku než řízení trestní (jakkoliv oba, resp. všechny 3 skutky proběhly ve vzájemné souvislosti) a k porušení zásady *ne bis in idem* tedy nedošlo.
11. V další žalobní námitce žalobce argumentuje, že se lékařskému vyšetření podrobil. Zde soud pokládá za vhodné zrekapitulovat průběh událostí tak, jak vyplývá ze správního spisu a provedeného dokazování. Žalobce byl nejprve kontrolován policejní hlídkou. V rámci této kontroly odmítl jak orientační dechovou zkoušku, tak lékařské vyšetření, jelikož zasahujícím policistům argumentoval, že nebyl řidičem a tuto povinnost proto nemá. Výše řečené zcela jednoznačně vyplývá z důkazů obsažených ve správním spise (kamerový záznam, výpovědi policistů). Žalobce byl následně policejní hlídkou odvezen na policii. Jelikož si v průběhu cesty stěžoval na bolesti hlavy (dle svého tvrzení lékařce v důsledku napadení), byla přivolána na obvodní oddělení Policie záchranná služba, která následně za doprovodu Policie převezla žalobce do nemocnice na vyšetření. Tento sled událostí vyplývá z výpovědí policistů, a je i podpořen žalobcem předloženou zprávou MUDr. V. Soud má tedy za zcela zřejmé, že k odmítnutí odborného lékařského vyšetření při silniční kontrole došlo (čímž byla naplněna příslušná skutková podstata přestupku) a následné lékařské vyšetření již vychází z odlišných okolností a nemá na výše uvedený závěr žádný vliv.
12. Jde-li o otázku, zda byl žalobce řádně vyzván k orientační dechové zkoušce či odbornému lékařskému vyšetření, pak soud dodává, že žalobce tuto námitku nijak nerozvedl, soudu proto není zřejmé, jaké nedostatky v provedené výzvě spatřuje a není úlohou soudu za žalobce domýšlet jeho argumentaci. K tomu soud doplňuje, že z žaloby se navíc zdá, že žalobce má spíše na mysli nedostatečnou reakci na svou argumentaci, že nebyl řidičem, ale chodcem. Ta však s náležitostmi výzvy k provedení orientační dechové zkoušky či odborného lékařského vyšetření nesouvisí.

13. Žalobce dále namítl, že napadené rozhodnutí neobsahuje přezkoumatelnou argumentaci, zda byl žalobce chodcem nebo řidičem. Tato námitka není důvodná. Žalovaný se touto otázkou zabýval na str. 4-5 napadeného rozhodnutí, přičemž tuto argumentaci má soud za přezkoumatelnou, a to tím spíše, že žalobce podal toliko blanketní odvolání, které žádnou polemiku s prvostupňovým rozhodnutím neobsahovalo. K věci samé pak soud dodává, že skutečnost, že žalobce byl řidičem (nikoli chodcem) ve smyslu zákona a judikatury správních soudů (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2012, č. j. 2 As 130/2011-63), je ze správního spisu zcela zřejmá – policisté měli vozidlo řízené žalobcem v dohledu až do jeho zastavení a chování žalobce nelze vyhodnotit jinak než jako účelovou snahu vyhnout se odpovědnosti. K tomu soud doplňuje, že závěr, že žalobce motorové vozidlo řídil, vyplývá i z rozsudku č. j. 2 T 17/2023-78.
14. Žalobce závěrem navrhl soudu moderaci uloženého trestu. Soud však k této moderaci nevidí důvod. Uvádí-li žalobce, že se ze svých chyb poučil, soud konstatuje, že žalobce toto tvrzení nijak neosvědčil a i ve světle, jakým je vedena podaná žaloba (která ani nenaznačuje, že by žalobce přijal odpovědnost za své jednání), tomu soud ani příliš nevěří. Za zcela nemístnou pak soud pokládá argumentaci žalobce, že aktuálně nemá žádné nové přestupkové či trestní řízení vztahující se k motorovým vozidlům, jelikož žalobce stále vykonává trest zákazu řízení motorových vozidel a motorová vozidla tak legálně řídit (a tedy ani dopouštět se přestupků v této oblasti) vůbec nemůže, přičemž vzhledem k předchozímu trestnímu odsouzení by mu v případě řízení vozidla reálně hrozil nepodmíněný trest odnětí svobody.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

15. Protože soud neshledal žalobu důvodnou, zamítl ji (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
16. O náhradě nákladů řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Úspěšnému žalovanému náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

Praha 24. července 2025

Miroslav Makajev v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.